

HỘI THỨ MỘT TRĂM BỐN MƯƠI TÁM

CUỘC THIÊN CHIẾN GIỮA HAI PHE CHÍNH TÀ

Lệnh Hồ Xung vận nội lực lớn tiếng:

- Toàn thể anh em hãy hô theo tại hạ! Một hai ba. A ha! Chúng ta xuống núi rồi đây!

Mấy ngàn người đồng thanh hô theo:

- A ha! Chúng ta xuống núi rồi đây!

Lệnh Hồ Xung lại hô:

- Các vị ở lại trên núi mà thưởng tuyết!

Quần hào hô theo:

- Các vị ở lại trên núi mà thưởng tuyết!

Lệnh Hồ Xung lại hô:

- Non xanh trời đỏ, nước biếc vẫn đây, còn ngày tái hội!

Quần hào hô theo:

- Non xanh trời đỏ, nước biếc vẫn đây, còn ngày tái hội!

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Chúng ta đi thôi!

Bỗng có người lớn tiếng la:

- Chúng bay là đồ chó chết, là quân dê hèn! Tổ mẹ chúng bay! Phải đào mồ, cuộc mả ông tổ thập bát đại chúng bay lên mới hả giận.

Tiếp theo mấy ngàn người đều cất tiếng thóa mạ:

- Chúng bay là phường chó chết, là quân dê hèn! Phải đào mồ, cuộc mả ông tổ thập bát đại nhà chúng bay lên mới hả giận.

Những câu chửi bới tục tằn hạ lưu do miệng mấy ngàn người réo lên làm vang động cả một vùng sơn cốc cổ kim chưa từng có, khiến người nghe phải kinh hãi.

Lệnh Hồ Xung lớn tiếng la:

- Chúng ta đi thôi! La ó làm chi cho mệt!

Nhưng quần hào đang cao hứng vẫn tiếp tục ngoác miệng ra mà hét lên một lúc nữa. Sau họ thấy trên lưng chừng sườn núi không động tĩnh gì mới thôi.

Trời sáng rõ, mưa tuyết càng lớn, mọi người tản mát đi dần dần.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Hiện giờ công việc trọng đại thứ nhất là phải tìm xem Doanh Doanh ở đâu, thứ hai là điều tra cái chết của hai vị sư thái Định Nhân, Định Dật xem ai là hung thủ. Muốn làm cho được hai việc này, mình phải đi về phương nào cho phải?

Trong đầu óc chàng bỗng lóe lên một tia sáng. Chàng tự nhủ:

- Quần tăng chùa Thiếu Lâm cùng mọi người phe chính giáo xuống chân núi Thiếu Thất bao vây để diệt trừ bọn mình mà không thành công dĩ nhiên họ trở về chùa Thiếu Lâm, không chừng họ đem cả Doanh Doanh đi theo. Vậy muốn làm xong hai việc này mình phải trở lại chùa Thiếu Lâm.

Đoạn chàng quyết định:

- Muốn trà trộn vào chùa Thiếu Lâm càng ít người càng hay, vậy không nên đem người đi theo, cả bọn Tổ huynh cũng vậy.

Chàng trả bảo đao cho hào sĩ Tây Vực rồi từ biệt bọn Tổ Thiên Thu, Kế Vô Thi, Lão Đầu Tử, Lam Phượng Hoàng, Huỳnh Bá Lưu... chàng nói:

- Xin liệt vị chia nhau đi các ngã cố gắng tìm cho đến chỗ thánh cô, đón tiếp được người rồi chúng ta cùng nhau uống rượu một bữa say thỏa thích.

Kế Vô Thi nói:

- Thưa công tử! Công tử đi đâu?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Xin tha thứ cho tiểu đệ không thể nói rõ được, mai đây sẽ có lời tường thuật.

Mọi người không dám hỏi nhiều, liền chấp tay bái biệt.

Lệnh Hồ Xung thi triển khinh công chuồn vào trong rừng rồi tung mình nhảy lên ngọn cây cho khỏi để lại vết chân trên mặt đất đầy tuyết phủ. Chỗ chàng ẩn thân cành lá rậm rạp.

Sau một lúc, tiếng quần hào dứt lác nhỏ dần đi rồi im bặt.

Lệnh Hồ Xung liệu chừng mọi người đã giải tán đi hết rồi, chàng liền nhảy xuống chậm chậm quay về phía cửa đường hầm thì quả nhiên không một người nào.

Chỗ cửa hầm khuất vào sau hai tảng đá lớn, lại có cỏ dại mọc đầy. Nếu là người chưa rõ nội tình thì đến bên cũng không phát giác ra được.

Lệnh Hồ Xung hiện giờ tay không khí giới, chàng liền lượm một cành cây dưới đất dài chừng bốn thước, cầm tay đi vào địa đạo.

Chàng đi rất mau trở về đến Đạp Ma đường, lắng tai nghe thì thấy điện trước vắng vắng có tiếng người. Chàng biết là bọn chính giáo hành động rất trì trọng, liền từ từ tiến ra để dò la. Chàng sợ đối phương đã bố trí cạm bẫy nên dè dặt từng bước để tránh cơ quan.

Lệnh Hồ Xung vận nội lực ra hai cánh tay để bung tượng Đạp Ma từ từ đặt vào chỗ cũ rồi tính thâm trong bụng:

- Mình muốn nghe lỏm cuộc đàm thoại giữa các vị chưởng môn các phái, không nên hiểu nấp vào chỗ nào cho tiện? Trong chùa Thiếu Lâm đến có hàng ngàn phòng viện. Bọn họ thương nghị ở căn nào mình cũng chưa hay.

Chàng sức nghĩ tới ngày trước Phương Sinh đại sư đã dẫn chàng đến bãi kiến chưởng môn phương trượng, chàng chỉ còn nhớ phảng phất chỗ phương trượng ngồi, liền rời khỏi Đạt Ma đường ra phía sau. Chàng chạy như bay một hồi thủy chung vẫn không tìm ra thiền phòng của phương trượng vì lẽ khu phòng xá chùa Thiếu Lâm rộng lớn quá.

Bỗng nghe có tiếng chân vang lên. Chừng hơn mười người từ phía ngoài đi gần tới chỗ chàng ẩn thân. Hiện chàng đang đứng trong một tòa thiền điện. Trên xà điện có treo một tấm biển gỗ khắc bốn chữ vàng "Thanh lương cảnh giới". Chàng thấy xung quanh không có chỗ nào khả dĩ ẩn núp được liền tung mình vọt lên chuồn vào sau tấm biển.

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần, bảy tám người tiến vào.

Một người nói:

- Bọn tà ma ngoại đạo này bản lãnh không phải tầm thường. Bên mình đã bao vây tứ phía như tường đồng vách sắt mà bọn chúng vẫn trốn xuống núi được.

Một người khác hỏi:

- Chắc trên núi Thiếu Thất còn có đường hầm bí mật thông ra chân núi không thì bọn họ trốn ra thế nào được?

Lại một người nữa nói:

- Đường hầm lối tắt nhất quyết không có đâu. Tiểu tăng xuất gia ở chùa Thiếu Lâm đã hơn hai chục năm mà chưa từng nghe thấy ai nói đến đường lối tắt nào để xuống núi cả.

Người nói trước liền vặn:

- Đã gọi là đường hầm bí mật thì bọn người tầm thường biết thế nào được?

Lệnh Hồ Xung nghe mấy lời đối đáp liền biết trong bọn này có một nhà sư chùa Thiếu Lâm, còn ngoài ra đại khái là những người được mời đến để trợ lực.

Lại nghe nhà sư chùa Thiếu Lâm cãi:

- Dù tiểu tăng không biết đã đành, chẳng lẽ phương trượng tự cũng không biết hay sao? Nếu trong chùa có đường ngầm thì chắc phương trượng đã thông tri cho mấy vị thủ lãnh các phái gia tâm đề phòng, khi nào để bọn tà ma ngoại đạo trốn thoát một cách ung dung?

Một người khác vừa bật lên tiếng cười khàn khạch, bỗng nghe tiếng một người quát hỏi:

- Ai? Ra đây cho ta coi mặt.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi tự hỏi:

- Té ra hành tung của mình bị bại lộ rồi ư?

Chàng toan nhảy xuống, chợt nghe sau tấm biển mé đông có tiếng cười khàn khàn nổi lên, rồi một người lên tiếng:

- Lão gia đã thổi một hơi cho mấy đám tro bụi rơi xuống để các người nhìn thấy rồi. Nhãn quang các người ghê gớm thật!

Thanh âm này rất vang dội. Đúng là tiếng Hương Ván Thiên.

Lệnh Hồ Xung vừa kinh hãi vừa mừng thâm, miệng lẩm bẩm:

- Té ra Hương đại ca đã nấp trên từ hồi nào. Y nín thở ghê thật! Từng bấy lâu mà mình chưa nghe thấy. Nếu không có đám bụi cát rớt xuống thì bọn người này quyết chẳng thể nào phát giác ra được...

Chàng còn đang xoay chuyển ý nghĩ, bỗng nghe hai tiếng "bịch bịch". Hai mé đồng tây đều có người nhảy xuống.

Tiếp theo ba người đồng thanh quát hỏi:

- Ai?...

- Người...

- Làm...

Mỗi người mới quát được một tiếng ra khỏi cửa miệng liền im bật.

Lệnh Hồ Xung không nhìn được, thò đầu ra coi thì thấy trong đại điện hai bóng đen đang vùng vẫy. Một người là Hương Ván Thiên. Còn người nữa thân thể cao lớn chính là Nhâm Ngã Hành.

Hai người này phóng chưởng không có tiếng động, nhưng mỗi phát chưởng là người trong điện phải té nhào.

Chỉ trong khoảnh khắc tám người cùng ngã xuống, năm người nằm úp không nhúc nhích, còn ba người nữa nằm ngửa mặt lên, mắt tròn tròn xoe trông rất khủng khiếp. Da thịt không động đậy nữa. Hiển nhiên chúng đã bị Nhâm, Hương hai người đánh một chưởng chết rồi.

Nhâm Ngã Hành tùm tùm cười cất tiếng gọi:

- Doanh nhi xuống đây!

Phía trong tám biển gỗ mé tây một người nhẹ nhàng hạ xuống thân hình yếu điệu. Chính là Doanh Doanh mà lâu ngày chàng chưa thấy mặt.

Lệnh Hồ Xung rất kích động tâm tình vì thấy nàng mặc áo vải thô, dung nhan tiêu tụy không còn chút huyết sắc. Chàng toan nhảy xuống cùng nàng tương kiến thì Nhâm Ngã Hành xoay mình lại nhìn lên chỗ chàng nấp, xua tay luôn mấy cái.

Lệnh Hồ Xung không hiểu ý chàng nghĩ thâm:

- Bọn họ đến trước ta ẩn mình sau tám biển gỗ dĩ nhiên họ biết rồi. Nhâm lão tiên sinh bảo ta đừng ra mặt là có ý gì?

Nhưng chỉ trong giây lát, chàng hiểu ngay dụng tâm của lão.

Bỗng thấy mấy người lẹ chân bước vào trong cửa điện. Chàng vừa nhìn đã rõ ngay vợ chồng Nhạc Bất Quần, sư phụ chàng. Phương Chứng đại sư phương trượng chùa Thiếu Lâm. Ngoài ra còn vô số người chàng không dám nhìn lâu, vội thụt đầu vô biển. Trái tim rạo rực trống ngực đập thành thành, chàng lẩm bẩm:

- Nếu Doanh Doanh bị hãm thân vào chốn trùồng vì thì ta có phải tan xương nát thịt cũng quyết cứu nàng thoát hiểm.

Phương Chứng đại sư bỗng lên tiếng:

- A Di Đà Phật! Thất sát chuông của ba vị thí chủ ghê gớm quá. Nữ thí chủ đã rời khỏi chùa Thiếu Lâm sao còn quay trở lại?

Doanh Doanh đáp:

- Tiểu nữ đi rồi vì lẽ gì còn trở lại nên hỏi phương trượng đại sư chỉ giáo cho.

Phương Chứng đáp:

- Lão tăng không hiểu nguyên do câu hỏi này. Hai vị đây chắc là những tay cao thủ trên Hắc Mộc Nhai! Xin tha thứ cho lão tăng mắt kém lại chưa được quen biết. Các vị đã tới đây là quý khách của chùa Thiếu Lâm vậy xin ngồi xuống nói chuyện.

Lệnh Hồ Xung trong lòng ngẫm ngẫm khâm phục, bụng bảo dạ:

- Phương Chứng quả là một vị cao tăng đặc đạo, lão nhìn thấy bọn đệ tử bản phái chết lẫn ra đổ mà không hề xúc động thanh sắc. Đối với bọn đối đầu sát nhân, nhà sư vẫn nhã nhặn lịch sự.

Hướng Vấn Thiên giới thiệu:

- Vị này là Nhâm giáo chủ ở Triều Dương thần giáo. Còn tại hạ là Hướng Vấn Thiên.

Nguyên hai người này là những tay lừng tiếng võ lâm, chỉ vì ẩn cư đã lâu nên Phương Chứng đại sư cùng vợ chồng Nhạc Bất Quần đều không quen biết.

Nghe Hướng Vấn Thiên nói vậy, chỉ có mấy người bật lên tiếng "ái chà". Còn ngoài ra đều chán tỉnh phi thường. Tuy trong lòng kinh hãi nhưng không để lộ ra ngoài.

Phương Chứng đại sư hỏi:

- Té ra là Nhâm giáo chủ cùng Hướng tả sứ. Hai vị quang lâm tề tụ khiến cho lão tăng rất lấy làm vinh hạnh. Không hiểu hai vị có điều chi chỉ giáo?

Nhâm Ngã Hành đáp:

- Lão phu lánh đời đã lâu không hỏi đến thế sự, nên những vị hào kiệt lớp sau trên chốn giang hồ đều không quen biết. Chẳng hay mấy vị bằng hữu đây là ai?

Mấy câu này lão nói ra vẻ cực kỳ ngạo nghễ.

Phương Chứng liền nói:

- Đã vậy để lão tăng giới thiệu: Vị này là Xung Hư đạo trưởng, chuông môn phái Võ Dương.

Bỗng nghe thanh âm một lão già cất lên:

- Hoặc giả bản đạo có lớn hơn Nhâm tiên sinh vài tuổi, nhưng hồi lên cầm quyền phái Võ Dương nhất định là sau khi Nhâm tiên sinh đã lùi vào đường ẩn dật. Kể lên sau vẫn là hậu bối không thể vượt lên trước được. Ha ha!

Lệnh Hồ Xung nghe thanh âm rồi bụng bảo dạ:

- Thanh âm đạo trưởng chương môn phái Võ Dương này rất quen tai, nhất định ta đã nghe thấy ở đâu rồi thì phải.

Rồi chàng tỉnh ngộ lắm bầm:

- à phải rồi! Lúc mình đến chân núi Võ Dương đã gặp ba người một người gánh củi, một người gánh rau và một lão tiên sinh cười lừa kiếm pháp tinh diệu vô cùng! Té ra tiên sinh là chương môn phái Võ Dương.

Chàng bỗng nổi lên mối tự phụ, bàn tay toát mồ hôi ra.

Nên biết phái Võ Dương đứng ngang hàng với phái Thiếu Lâm mấy trăm năm. Một phái chuyên về môn âm nhu, một phái sở trường về dương cương. Thanh âm Ngũ nhạc kiếm phái tuy đã vang dội nhưng so với hai phái Thiếu Lâm, Võ Dương vẫn còn kém một bậc. Chương môn phái Tung Sơn là Tả Lãnh Thiên đang dựng lên thiên phương bách kế để gộp năm phái vào một hồng lập ra Ngũ Nhạc phái. Chỗ dụng ý của hắn là có thể muốn đứng ngang hàng với hai phái Thiếu Lâm, Võ Dương đang thành thế chia ba chân vạc.

Lệnh Hồ Xung đột nhiên biết ra mình đã thắng được một tay kiếm pháp độc đáo đương thời là Xung Hư đạo trưởng thì nổi vui mừng kể sao cho xiết.

Bỗng nghe Nhâm Ngã Hành nói:

- Vị Tả đại chương môn đây bọn lão phu đã được gặp mặt rồi. Tả sư phó! Gần đây chắc môn "Đại Tung dương thân chương" của sư phó tinh tiến nhiều rồi phải không?

Lệnh Hồ Xung kinh hãi tự hỏi:

- Té ra Tả sư bá, chương môn phái Tung Sơn cũng đến đây rồi ư?

Bỗng nhiên một thanh âm nhu hòa cất lên:

- Nghe nói Nhâm tiên sinh bị bọn thuộc hạ giam cầm đã mấy năm. Phen này lại ra được, thật là đáng mừng! Đại tung dương thân chương đã mười mấy năm nay không dùng đến, tại hạ e rằng quên mất quá nửa rồi.

Nhâm Ngã Hành cười nói:

- Lão phu cảm thấy trên chốn giang hồ thật là tịch mịch. Từ ngày lão phu thoái ẩn, không một ai đối chương được với Tả huynh. Đáng phục! Thật là đáng phục.

Tả Lãnh Thiên nói:

- Trên chốn giang hồ những người bản lãnh so với Nhâm tiên sinh cũng chẳng thiếu gì. Tỷ như Phương Chứng đại sư, Xung Hư đạo trưởng đều là những bậc hiền sĩ đắc đạo, quyết chẳng bao giờ vô cớ lại đòi giáo huấn tại hạ....

Nhâm Ngã Hành ngắt lời:

- Hay lắm! Khi nào được rảnh lão phu sẽ tỷ thí cùng Tả sư phó những chiêu mới mẻ.

Tả Lãnh Thiên nói:

- Tiên sinh đã có ý như vậy, dĩ nhiên tại hạ phải bồi tiếp.

Nghe hai người đối đáp thì hiển nhiên đã có lần tỷ thí với nhau, nhưng rồi ai thắng ai bại họ nói nghe không biết rõ được.

Phương Chứng đại sư tiếp tục giới thiệu:

- Vị này là Thiên Môn đạo trưởng, trưởng môn phái Thái Sơn. Vị này là Nhạc tiên sinh, trưởng môn phái Hoa Sơn. Vị này là Ninh nữ hiệp ngày trước và hiện giờ là Nhạc phu nhân, chắc Nhâm tiên sinh đã biết rõ rồi.

Nhâm Ngã Hành cười nói:

- Ninh nữ hiệp thì lão phu đã biết qua, còn Nhạc tiên sinh gì đó thì chưa từng nghe thấy.

Lệnh Hồ Xung không hiểu nghĩ thầm:

- Sư phụ ta thành danh trước sư mẫu. Cả hai người lão không biết thì có lý, nhất quyết chẳng khi nào biết Ninh nữ hiệp mà lại không biết Nhạc tiên sinh. Lão bị cầm tù dưới đáy Tây Hồ bất quá là việc mười năm sau này thì khi đó thanh danh sư phụ ta đã truyền đi khắp thiên hạ. Hiển nhiên lão này có ý khiêu khích để gây sự.

Nhạc Bất Quần thản nhiên đáp:

- Tiện danh của vãn sinh không đáng lọt vào tai Nhâm tiên sinh.

Nhâm Ngã Hành hỏi:

- Nhạc tiên sinh! Lão phu muốn hỏi thăm tiên sinh tin tức một người. Chẳng hiểu tiên sinh có biết y lạc lõng nơi đâu không? Lão phu còn nghe nói y là môn hạ phái Hoa Sơn.

Nhạc Bất Quần hỏi:

- Chẳng hay Nhâm tiên sinh muốn hỏi ai?

Nhâm Ngã Hành đáp:

- Người này chẳng những nhân nghĩa hơn đời mà lại trí dũng song toàn. Bản lãnh y rất cao cường, nhân phẩm lại hiếm có. Có kẻ mất đuôi đem lòng đồ kỵ bài xính y. Nhâm mỗ mới gặp y một lần mà chẳng khác người từng quen biết đã lâu. Nên nhất tâm đem đức con gái bảo bối gả cho y để thành đôi lứa.

Lệnh Hồ Xung nghe tới đây trống ngực đánh thành thành. Chàng ngấm ngấm cảm thấy một việc rất khó cho mình sắp xảy ra.

Bỗng nghe Nhâm Ngã Hành nói tiếp:

- Y là một chàng thanh niên có tình nghĩa nghe thấy đứa con bảo bối của lão phu bị cầm tù trong chùa Thiếu Lâm liền thống lĩnh mấy ngàn anh hùng hào kiệt đến chùa Thiếu Lâm đón vợ. Thế mà chỉ trong nháy mắt đã không biết đi đâu mất. Lão phu là nhạc phụ y nên trong lòng cực kỳ nóng nảy, muốn nhờ các vị điều tra giùm.

Nhạc Bất Quần ngửa mặt lên trời cười khanh khách nói:

- Nhâm tiên sinh đã thần thông quảng đại mà có chàng rể cũng không kiếm ra ư? Hôm qua ở trên núi Thiếu Thất, tại hạ có thấy một gã nhỏ tuổi tay mặt cầm kiếm, tay trái ôm một vị cô nương rất xinh đẹp nghe nói cô ta là Lam giáo chủ Ngũ Độc giáo gì

đó. Nhâm tiên sinh! tiên sinh phải coi chừng đừng để cho chàng rẽ dòng sang dòng rồi nơi khác. Gã ôm Lam Phượng Hoàng chạy đi rồi.

Lệnh Hồ Xung tự hỏi:

- Sao sư phụ lại nói vậy? Người đã biết rõ Lam cô nương trúng tên bị thương, mình chỉ vì cứu tính mạng cô mà ôm chạy đi, sao người lại dùng câu nói khó chịu đến thế? à phải rồi! Sư phụ ta căm hận bọn Ma giáo thối xương nên có thành kiến nhận định bọn họ không phải là hảo nhân nên quyết chẳng để ta lấy con gái giáo chủ Ma giáo làm vợ.

Bọn Nhâm Ngã Hành, Hương Ván Thiên, Doanh Doanh ba người chính mắt đã trông thấy Lệnh Hồ Xung một mình chạy vào điện, ẩn thân sau tấm biển gỗ, nên không tin lời Nhạc Bất Quần.

Nhâm Ngã Hành cười ha hả nói móc:

- Chàng thiếu niên này phong lưu dàng dắm, đi tới đâu là để tình duyên tới đó. Thế mới biết đã có danh sư phải có cao đồ mới lãnh thụ được hết chân truyền của sư môn.

Nhạc Bất Quần không nhịn được bất giác đưa mắt nhìn bà vợ.

Nhạc phu nhân biết rõ trạng phu mình nhất nhất hành động theo quy củ, là một người quân tử chân chính, ngay đối với nữ đệ tử bản môn cũng chẳng bao giờ ghé mắt. Thế mà Nhâm Ngã Hành nói vậy thì thật là hồ đồ. Bà thấy Nhạc Bất Quần đưa mắt nhìn mình liền đáp lại bằng một cái mỉm cười.

Nhạc Bất Quần quay lại hỏi:

- Gã thiếu niên mà Nhâm tiên sinh nói đó phải chăng là tên tiểu tặc và là khí đồ của bản phái tên gọi Lệnh Hồ Xung?

Nhâm Ngã Hành cười đáp:

- Rõ ràng là châu báu mà lão đệ lại coi như ngói gạch thì thật là mờ mắt. Chàng thiếu niên mà lão phu nói đó chính là Lệnh Hồ Xung. Ha ha! Tiên sinh mắng chàng là tiểu tặc thì có khác gì mắng lão phu là lão tặc phải không?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Tên tiểu tặc đó tham mê nữ sắc. Gã vì một đứa con gái mà cổ động quần cầu đảng phe bành môn tả đạo trên chốn giang hồ kéo đến ngang ngược quấy rối chùa Thiếu Lâm là nơi nguồn gốc mọi võ học trong thiên hạ. Giả tử không được Tả sư huynh bày diệu kế thì ngôi cổ tự mấy ngàn năm này đã bị đốt cháy thành bãi hoang rồi. Như vậy há chẳng phải là tên đại nghịch dù muôn thác cũng không đủ đền tội?

Hương Ván Thiên xen vào:

- Nhạc tiên sinh nói thế là sai. Đừng nói Lệnh Hồ công tử đến chùa Thiếu Lâm này để nghinh tiếp Nhâm cô nương, chẳng khi nào có lòng quấy rối làm càn, mà cả đến bạn hữu giang hồ có hành động vượt ra ngoài phép tắc cũng không càn rỡ. Đường đường phái Thiếu Lâm có đến hàng ngàn hảo thủ chẳng lẽ không bảo vệ được chùa hay sao? Tiên sinh thử coi lại biết bao nhiêu bạn hữu của công tử ở trong chùa Thiếu

Lâm sau một ngày một đêm mà không hủy hoại một ngọn cỏ gốc cây. Cả một hột gạo, một ngụm nước cũng không đụng đến.

Bỗng có người lên tiếng:

- Những bạn hữu có đến chùa Thiếu Lâm rồi còn để lại nhiều vật nữa là khác.

Lệnh Hồ Xung nghe giọng nói sắc bén liền biết ngay là Dư Thượng Hải, chủ môn phái Thanh Thành thì lắm bầm:

- Cha này cũng đến rồi.

Hướng Ván Thiên hỏi:

- Xin hỏi Dư quán chủ: trong chùa Thiếu Lâm còn để lại những thứ gì?

Dư Thượng Hải đáp:

- Nào cứt trâu nào nước đái ngựa, nào vàng bạc khắp nơi.

Mọi người không nhịn được phải cười ồ.

Lệnh Hồ Xung hồi hận nghĩ thầm:

- Ta chỉ ước thúc anh em không nên hủy hoại sư vật mà quên không dặn họ không được đái bậy. Những người thô tục này trể quân ra là làm ô uế đến đất Phật thanh tịnh.

Phương Chứng đại sư nói:

- Những thuộc hạ cùng bạn hữu với Lệnh Hồ công tử quang lâm chùa Thiếu Lâm khiến cho lão tăng suốt ngày trong lòng hồi hộp, những lo khói lửa bốc lên gây thành thảm trạng. Nhưng các vị bằng hữu không làm tổn hại một chút gì trong chùa. Đúng là Lệnh Hồ công tử đã vì kính cẩn đức Bồ Tát mà cực lực ước thúc anh em nên mới được như vậy. Toàn thể bản tự từ trên xuống dưới chẳng ai là không cảm kích. Bọn lão tăng định sau này được gặp Lệnh Hồ công tử sẽ có lời từ tạ. Dư quán chủ nói đùa, xin Hướng tiên sinh đừng để ý.

Hướng Ván Thiên nói:

- Đại sư quả là một vị cao tăng đặc đạo, thật có bụng dạ khác người so với hạng ngụy quân tử, chân tiểu nhân gì đó thật khác xa nhau một trời một vực.

Phương Chứng lại nói:

- Còn một việc mà lão tăng không hiểu là tại sao hai vị sư thái phái Hằng Sơn lại viên tịch ở trong tệt tự?

Doanh Doanh bỗng thét lên một tiếng:

- úi chao! sao?... Định Nhân và Định Dật... Hai vị sư thái chết rồi ư?

Phương Chứng đáp:

- Đúng thế! Di thể hai vị phát hiện ở trong chùa. Theo lời phỏng đoán thì hai vị viên tịch đúng vào lúc các vị bằng hữu giang hồ tiến vào tệt tự. Chẳng lẽ Lệnh Hồ công tử lại chưa kịp ước thúc bọn thuộc hạ để đến nỗi hai vị sư thái ít người không địch lại số đông rồi mất mạng ở đây? A Di Đà Phật! A Di Đà Phật!

Doanh Doanh nghẹn ngào nói:

- Vụ này... thật là kỳ! Hôm ấy tiểu nữ cùng hai vị sư thái tương kiến ở điện sau trong quý tự, rồi được nhờ lượng từ bi của phương trượng đại sư, ngài nói vì nể mặt hai vị sư thái nên buông tha... tiểu nữ thoát khỏi chốn lao lung...

Lệnh Hồ Xung trong lòng vừa cảm kích vừa hối hận. Chàng nghĩ thầm trong bụng.

- Té ra hai vị Định Nhân và Định Dật sư thái đã năn nỉ phương trượng chùa Thiếu Lâm và quả nhiên phương trượng đã tha Doanh Doanh ra rồi. Nhưng hai vị lại tán mạng ở đây. Thế là hai vị vì ta cùng Doanh Doanh mà phải thác oan... Không biết hai vị đã bị ai sát hại?...

Ta nhất quyết phải báo thù cho hai vị mới được.

Ai đáng phục ai không đáng phục

Bỗng nghe Doanh Doanh nói:

- Hai vị sư thái cùng tiểu nữ sắp rời khỏi núi Thiếu Thất. Đến ngày thứ ba thì nghe nói Lệnh Hồ... Lệnh Hồ công tử công tử dẫn các bạn hữu giang hồ đến chùa Thiếu Lâm để đón tiểu nữ. Định Nhân sư thái bảo: "Chúng ta phải đi suốt ngày để ngăn chặn bọn họ không thì họ làm kinh động các vị cao tăng chùa Thiếu Lâm và khiến cho chúng ta phải áy náy vô cùng". Một hôm bọn tiểu nữ gặp một bọn giang hồ vào buổi tối.

Người đó nói là quân hào từ bốn mặt tám phương kéo đến, họ ấn định vào ngày rằm tháng 12 đều tụ tập ở chùa Thiếu Lâm. Hai vị sư thái cùng nhau thương nghị, nói là các hào sĩ giang hồ như rồng rắn hỗn hợp, kẻ hay người dở không đều, e rằng trong đám này có nhiều kẻ đồi bại đến quấy rối chùa Thiếu Lâm thì thật là đắc tội với phương trượng đại sư. Khi đó Định Nhân sư thái bảo tiểu nữ tìm đến gặp chàng... gặp Lệnh Hồ công tử để bảo y lập tức giải tán quân hào. Hai vị sư thái trở lại chùa Thiếu Lâm định góp sức với phương trượng đại sư đặng giữ cửa Phật là nơi phúc địa thanh tịnh cho khỏi ô uế.

Nàng nói năng uyển chuyển, thanh âm trong trẻo, lời nói trang nhã. Có điều nàng nghĩ tới hai vị sư thái đã bị uống mạng thì thanh âm hòa lẫn nỗi bi thương. Lúc nàng nói đến Lệnh Hồ công tử lại ra chiều bẽn lễn, ngập ngừng.

Lệnh Hồ Xung ẩn sau tấm biển gỗ nghe thấy không khỏi kích động tâm tính.

Phương Chứng nói:

- A Di Đà Phật! Hảo ý của hai vị sư thái khiến cho lão tăng cảm kích muôn vàn. Chùa Thiếu Lâm một khi có tai nạn, tin tức đồn đại ra ngoài là các môn chính giáo bất luận đã từng quen biết hay không đều đến viện trợ. Tệ phái không biết lấy chi báo đáp mối thịnh tình của các môn phái. May nhờ ở đức Bồ Tát bảo hộ, hai bên chưa động can qua, tránh được một trường kiếp nạn đổ máu. Chỉ hai vị sư thái gặp phải độc thủ khiến mọi người chấn động tâm thần.

Nhà sư buông tiếng thở dài nói tiếp:

- Hối ôi! Hai vị sư thái đã được chân truyền của phái Hằng Sơn. Trong võ lâm thiệt mất hai vị võ công tinh thâm, đạo đức cao siêu thật là đáng than và đáng tiếc!

Doanh Doanh lại nói:

- Sau khi tiểu nữ cùng hai vị sư thái chia tay rồi ngay đêm hôm ấy lại bị đại địch bắt giữ vì mình ít người không địch lại số đông. Tiểu nữ lại bị cầm tù mấy ngày. Khi gia gia cùng Hường thúc thúc đến cứu tiểu nữ ra thì các bạn hữu giang hồ đã tiến vào chùa Thiếu Lâm rồi.

Nàng đưa mắt nhìn Hường Vấn Thiên nói tiếp:

- Hường thúc thúc cùng tiểu nữ vào chùa Thiếu Lâm chừng nửa giờ thì không biết bọn quần hào đã kéo đi đâu hết mà cũng không hay tin là hai vị sư thái đã viên tịch.

Phương Chứng nói:

- Theo lời nữ thí chủ thì hai vị sư thái không phải là do Nhâm tiên sinh và Hường tả sứ đã ra tay hạ sát.

Doanh Doanh nói:

- Hai vị sư thái đã có đức lớn đến cứu tiểu nữ. Tiểu nữ dù có tan xương nát thịt cũng không thể báo đáp trong muôn một. Vậy gia gia và Hường thúc thúc của tiểu nữ có gặp hai vị sư thái và hai bên xảy chuyện bất hòa thì dĩ nhiên tiểu nữ phải đứng ra điều giải, chẳng khi nào để xảy ra chuyện đau đớn này.

Phương Chứng nói:

- Nữ thí chủ nói thế là phải.

Dư Thượng Hải bỗng xen vào:

- Hành động của người Ma giáo tương phản với người thường. Người thường lấy ân trả oán còn bọn gian tà thì lại lấy thù trả ơn.

Hường Vấn Thiên la lên:

- Lạ thiệt! Lạ thiệt Dư quán chủ gia nhập Triều Dương thần giáo từ hồi nào?

Dư Thượng Hải tức giận hỏi lại:

- Sao? Ai bảo ta đã gia nhập Ma giáo?

Hường Vấn Thiên đáp:

- Quán chủ vừa bảo thần giáo ta lấy thù trả ơn mà tiếng Dư Thượng Hải lấy thù trả ơn đã đồn khắp thiên hạ chẳng ai không biết. Như vậy Dư quán chủ là một giáo hữu của thần giáo ta rồi còn gì? Hay lắm hay lắm! Tại hạ rất hoan nghênh!

Dư Thượng Hải cúi quá văng tục:

- Người nói gì thúí thế?

Hường Vấn Thiên tức giận nói:

- Ta bảo hoan nghênh quán chủ tức là có lòng tốt. Vậy mà quán chủ lại mắng ta là ăn nói thúi. Thế có phải là lấy thù trả ân không? Hỡi ơi! Giang sơn có ngày biến cải, bản tính con người suốt đời không thay đổi. Con người lấy thù trả ơn thì một câu nói, một hành động cũng đủ lộ ra ngoài.

Phương Chứng sợ hai người đi đến cuộc tranh chấp vô vị liền hỏi:

- Hai vị sư thái bị ai sát hại, chúng ta cứ hỏi Lệnh Hồ công tử sẽ rõ đầu đuôi. Nhưng ba vị vừa đến cửa chùa Thiếu Lâm đã ra tay sát hại tám tên đệ tử phe chính giáo là vì lẽ gì?

Nhâm Ngã Hành đáp:

- Lão phu một mình qua lại giang hồ, trước nay chưa một ai dám vô lễ. Thế mà tám tên này dám quát tháo lão phu, kêu lão phu phải từ trong chỗ ẩn phải chường mặt ra. Vậy tội chúng chết là đáng kiếp.

Phương Chứng nói:

- A Di Đà Phật! Té ra chỉ vì bọn chúng găm thét quát tháo mấy tiếng mà tiên sinh đã hạ độc thủ, như vậy chẳng quá lắm ư?

Nhâm Ngã Hành cười ha hả đáp:

- Phương trượng đại sư nói là quá lắm thì nên nói lại là quá tốt mới đúng. Đại sư đối với tiểu nữ thì không làm chuyện khó dễ gì. Vậy lão phu đã lãnh mỗi ân tình. Lần này không tiện tranh biện nhiều với đại sư. Và hai bên hòa cả, không còn khiếm khuyết gì nhau nữa.

Dư Thượng Hải bỗng xen vào:

- Lão... lão...

Hắn muốn nói: Lão đừng tranh biện với Phương Chứng đại sư để cãi xóa. Trong thiên hạ làm gì có chuyện dễ dàng như thế được? Nhưng hắn thấy Nhâm Ngã Hành mục quang như điện liền nhớ tới oai danh ngày trước của lão đâm ra khiếp sợ, miệng lắp bắp hai tiếng: Lão... lão rồi im bặt không dám nói nữa.

Phương Chứng hỏi:

- Nhâm tiên sinh đã bảo hòa cả làng thì hòa cũng được. Nhưng ba vị đến tề tựu đã hạ sát tám người, vụ đó giải quyết thế nào?

Nhâm Ngã Hành hỏi lại:

- Cái đó có chi là khó giải quyết? Triều Dương thân giáo của lão phu rất nhiều giáo đồ. Bên quý vị nếu có bản lĩnh thì cứ việc đi kiếm giết đủ tám người để trả nợ là xong.

Phương Chứng nói:

- A Di Đà Phật! Giết người bừa bãi càng tăng thêm tội nghiệt. Tả thí chủ! trong tám người bị sát hại có hai người là môn hạ bên quý phái. Vậy thí chủ tính sao?

Tả Lãnh Thiên chưa kịp đáp thì Nhâm Ngã Hành đã cướp lời:

- Người chết đã bị chết rồi. Tại sao đại hòa thượng lại đi hỏi người ngoài nên làm thế nào, mà không hỏi lão phu? Nghe giọng lưỡi đại hòa thượng thì dường như các vị

muốn ý thế đông người đem bọn lão phu ba người giết hết để thường mạng có đúng thế không?

Phương Chứng đáp:

- Lão tăng đâu dám thế? Có điều Nhâm tiên sinh lại xuất thế trên chốn giang hồ còn lắm chuyện, e rằng sẽ có bao nhiêu người phải mất mạng về tay Nhâm thí chủ. Lão tăng có ý khuất giá lưu ba vị lại tặc tử để tụng kinh lễ Phật cầu cho võ lâm được thái bình. Không hiểu ý ba vị thế nào?

Nhâm Ngã Hành ngửa mặt lên trời cả cười đáp:

- Tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu! ý kiến đó cao minh vô cùng.

Phương Chứng nói tiếp:

- Lệnh ái trú chân ở động sau chùa, bản tự từ trên xuống dưới đối với y một niềm kính nể, cung phụng đầy đủ không thiếu thốn một thứ gì, lão tăng mà khuất giá lưu lệnh ái lại đây không phải để trả thù cho những đệ tử bản phái bị giết. Hỡi ơi! Oan oan tương báo giây đưa biết bao giờ mới xong? Đó không phải là một điều mà đệ tử nhà Phật nên làm. Bản tự có mấy tên đệ tử bị chết về tay lệnh ái thì đó chẳng qua là duyên nghiệp kiếp trước. Nhưng... nhưng nữ thí chủ sát nghiệp quá nặng nề, động cát tay là hại người, nếu ở lại tự tu tâm dưỡng tính là cái hay cho mọi người.

Nhâm Ngã Hành nói:

- Theo lời phương trượng đại sư thì đó cũng là vì lòng tốt hay sao?

Phương Chứng đáp:

- Đúng thế! có điều vụ này đưa đến một cuộc phong ba trên chốn giang hồ là một chuyện mà lão tăng không nghĩ tới. Hơn nửa ngày ấy lệnh ái cống Lệnh Hồ công tử đến tặc tử cầu cứu, y đã nói rõ chỉ cầu sao cứu mạng được cho Lệnh Hồ công tử, thì dù y có bị hạ sát để đền mạng cho những đệ tử bản phái cũng cam lòng. Lão phu có bảo với nữ thí chủ là việc đền mạng không cần, nhưng nên ở lại hãm mình trên núi Thiếu Thất, nếu không được lão tăng bằng lòng thì không thể tự tiện xuống núi và nữ thí chủ đã nhận lời. Nhâm tiểu thư! Lão tăng nói vậy có đúng không?

Doanh Doanh sắc mặt đang lợt lạt bỗng ứng hồng, nàng khẽ đáp:

- Đúng thế!

Dư Thượng Hải cười lạt nói:

- Cô này cũng tình nghĩa gớm! Có điều đáng tiếc là hành động của Lệnh Hồ Xung không được đoan chính. Ngày trước gã lần mò vào kỹ viện trong thành Hành Dương, chính mắt bản đạo trông thấy. Gã đã cố phụ một phen ân tình của Nhâm đại tiểu thư.

Hướng Vấn Thiên cười nói:

- Ngày ở kỹ viện, Dư quán chủ không trông lầm chứ?

Dư Thượng Hải đáp:

- Dĩ nhiên là đúng, khi nào còn lầm được?

Hướng Vấn Thiên hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Dư quán chủ! té ra quán chủ cũng hay chơi món đó. Vậy là cùng đường lối với tại hạ. Ở kỹ viện quán chủ thích ăn nào nhất? Chắc là đẹp lắm!

Dư Thượng Hải tức giận vô cùng thét lớn:

- Thú lắm! Thú lắm!

Hương Ván Thiên nói:

- Thơm lắm! thơm lắm!

Dư Thượng Hải vốn là người tồi bại. Những người chính giáo thấy hắn bị Hương Ván Thiên xói móc không khỏi cười thầm. Ai cũng lấy làm đắc ý nghĩ bụng:

- Đi đấu khẩu với bọn Ma giáo chẳng từ việc gì không làm, chẳng kiêng câu gì không nói, thì chỉ tự rước lấy cái nhục.

Lệnh Hồ Xung ngồi sau tấm biển gỗ nghe Phương Chứng đại sư nói về tình trạng Doanh Doanh công mình lên chùa Thiếu Lâm cầu cứu thì trong lòng cảm kích vô cùng. Vụ này tuy chàng đã được nghe người nói từ trước rồi, nhưng bây giờ từ miệng Phương Chứng đại sư nói ra mà lại có cả Doanh Doanh ở tại đây thì so với việc nghe người ngoài kể lại, lần này còn cảm động hơn nhiều. Bất giác mắt chàng rướm lệ.

Phương Chứng lại nói:

- Nhâm tiên sinh! Các vị ẩn cư lại trên chùa Thiếu Lâm, từ nay chúng ta đối thù ra bạn. Lão tăng mong rằng ba vị đừng rời khỏi núi Thiếu Thất một bước, lão tăng sẽ đảm bảo không ai dám đến gây chuyện thị phi với ba vị cả. Từ đây thiên hạ hưởng phúc thanh bình, há chẳng là một việc đáng mừng ru?

Bọn Tả Lãnh Thiên, Nhạc Bất Quần nghe Phương Chứng đại sư nói bằng một giọng rất thành khẩn thì nghĩ bụng:

- Vị cao tăng của phật này không thông hiểu việc đời, nói toàn điều vu khoát. Ba nhân vật này là những tên đại ma đầu giết người không gớm tay mà muốn cho họ cảm mình trên núi Thiếu Thất há chẳng là một chuyện mơ tưởng hảo huyền ư?

Nhâm Ngã Hành mỉm cười nói:

- Mỹ ý của phương trượng làm cho mọi bề châu đáo. Đáng lý tại hạ phải tuân mệnh.

Phương Chứng vui mừng nói:

- Thế là thí chủ muốn lưu lại núi Thiếu Thất rồi chứ?

Nhâm Ngã Hành nói:

- Đúng thế! Có điều bọn tại hạ nhiều lắm là ở lại trong ba giờ, còn hơn nữa thì không thể được.

Phương Chứng lại thất vọng hỏi:

- Ba giờ thôi ư? Thời gian ngắn ngủi như vậy thì làm gì được?

Nhâm Ngã Hành cười nói:

- Kể ra tại hạ cũng muốn ở lại mấy ngày cùng các vị bạn hữu trò chuyện nhưng cái tên của tại hạ đã không tốt rồi thì biết làm sao?

Phương Chúng ngưng ngắc hỏi:

- Nhâm thí chủ nói vậy, lão tăng thật không sao hiểu được. Vụ này có dính dáng gì đến tên hiệu của giáo chủ đâu?

Nhâm Ngã Hành đáp:

Cái họ của tại hạ đã chẳng ra gì, cái tên lại không hay ho nốt. Họ là Nhâm tên lại là Ngã Hành. Nếu biết sớm chỗ này thì ngày trước kêu bằng Nhĩ Hành thật hay hơn nhiều. Hiện giờ đã kêu bằng Ngã Hành tức là làm gì cũng tùy theo ý mình, thích đi đâu là đi ngay tới đó.

Phương Chúng tỏ vẻ không bằng lòng nói:

- Té ra Nhâm tiên sinh muốn đùa lão tăng chăng?

Nhâm Ngã Hành vội nói:

- Không dám! Không dám! Trong những cao nhân hiện thời tại hạ khâm phục tính ra không có mấy, đếm đi đếm lại chỉ được ba người rưỡi. Trong đó có một vị đại hòa thượng. Mặt khác lão phu không phục cũng chỉ có ba người rưỡi.

Hắn nói bằng một giọng rất thành khẩn, tuyệt không có ý mỉa mai trào phúng.

Phương Chúng chấp tay nói:

- A Di Đà Phật! Lão tăng không dám!

Mọi người nghe Nhâm Ngã Hành nói trong các bậc cao nhân hiện thời hắn chỉ khâm phục có ba người rưỡi và không phục cũng ba người rưỡi mọi người động tính hiếu kỳ, cả Lệnh Hồ Xung cũng vậy. Họ tự hỏi:

- Những người mà hắn khâm phục, ngoài Phương Chúng ra còn những ai?

Bỗng nghe có thanh âm oang oang cất tiếng lên hỏi:

- Nhâm tiên sinh còn khâm phục những người nào?

Nhâm Ngã Hành cười đáp:

- Xin lỗi các hạ. Các hạ không có ở trong đó.

Người kia hỏi:

- Tại hạ khi nào dám so bì với Phương Chúng đại sư? Dĩ nhiên Nhâm tiên sinh không khâm phục rồi.

Nhâm Ngã Hành nói:

- Cả những người tại hạ không khâm phục cũng không có các hạ. Các hạ có rèn luyện thêm ba mươi năm nữa thì may ra mới được liệt vào hạng người mà Nhâm mỗ khâm phục.

Người kia cười khành khách nhưng không nói gì nữa.

Mọi người lại nghĩ bụng:

- Té ra được hắn không phục cũng chẳng phải chuyện dễ dàng.

Phương Chúng nói:

- Câu chuyện của Nhâm tiên sinh thật mới mẻ!

Nhâm Ngã Hành hỏi:

- Đại hòa thượng có muốn biết lão phu khâm phục những ai và không khâm phục những người nào không?

Phương Chứng đáp:

- Lão phu đang thành khẩn muốn nghe lời cao luận của Nhâm thí chủ.

Nhâm Ngã Hành nói:

- Đại hòa thượng! Đại hòa thượng đã nghiên cứu tinh thâm Dịch căn kinh, nội công đến trình độ xuất thần nhập hóa mà lòng vẫn từ hòa không như lão phu hay khoe khoang làm phách, vì thế mà lão phu rất khâm phục.

Phương Chứng xua tay nói:

- Lão tăng không dám đâu.

Nhâm Ngã Hành nói:

- Người thứ hai mà lão khâm phục là kẻ đã cướp ngôi giáo chủ Triều Dương thần giáo của lão phu tên gọi Đông Phương Bất Bại.

Mọi người đều ủa lên một tiếng ra chiều kinh ngạc, vì ai nấy đều biết rằng Nhâm Ngã Hành bị Đông Phương Bất Bại ám toán thì dĩ nhiên trong lòng căm hận kẻ địch thấu xương, ngờ đâu hần lại khâm phục.

Nhâm Ngã Hành nói tiếp:

- Lão phu võ công đã cao thâm, cơ trí cũng hơn người, vẫn cho là trong thiên hạ không còn ai là địch thủ. Chẳng ngờ lại bị Đông Phương Bất Bại chơi một vố cay, suýt nữa mất mạng dưới đáy Tây Hồ, vĩnh viễn không thoát ra được. Đông Phương Bất Bại đã là một nhân vật lợi hại đến thế thì lão phu không khâm phục hần sao được?

Phương Chứng gật đầu nói:

- Nhâm tiên sinh nói có lý.

Nhâm Ngã Hành lại nói:

- Vị thứ ba mà lão phu khâm phục là tay cao thủ tuyệt đỉnh phái Hoa Sơn hiện nay.

Mọi người lại một phen ngạc nhiên. Vừa rồi hần đã nói Nhạc Bất Quần mất mạng mất nhật không nề mặt chút nào, ngờ đâu trong lòng hần lại khâm phục đối phương.

Nhạc phu nhân bỗng xen vào:

- Các hạ bất tất phải đưa ra phản thuyết này để châm chọc người?

Nhâm Ngã Hành cười nói:

- Ha ha! Nhạc phu nhân! Phu nhân tưởng tại hạ nói tôn phu chăng? Y... Y hầy còn cách xa lắm. Người mà tại hạ khâm phục vì kiếm thuật thông thần là Phong Thanh Dương lão tiên sinh. Kiếm thuật của Phong lão tiên sinh cao thâm hơn lão phu nhiều nên lão phu khâm phục.

Phong Chứng hỏi:

- Chẳng lẽ Phong lão tiên sinh còn sống ở thế gian ư?

Lúc nhà sư hỏi câu này thì Nhâm Ngã Hành hết ngó Nhạc Bất Quần lại ngó Nhạc phu nhân.

Nhạc Bất Quần nói:

- Phong sư thúc đã mấy năm quy ẩn không có tin tức gì cho bản môn cả. Nếu lão nhân gia còn sống thì thật là đại hạnh cho bản môn.

Nhâm Ngã Hành cười lạt nói:

- Phong lão tiên sinh ở phe Kiếm tông, còn Nhạc tiên sinh về phe Khí tông. Hai phe Kiếm, Khí thế chẳng đội trời chung. Lão nhân gia mà còn sống ở trên thế gian đâu có phải là cái may cho tiên sinh?

Nhạc Bất Quần bị Nhâm Ngã Hành nói mấy câu trúng tâm sự nét mặt tiên sinh lúc đỏ hồng, lúc xanh lợt, trong lòng xao xuyến nghĩ thầm:

- Tên ma đầu này tuy là người tàn ác, giàu lòng tự phụ nhưng hẳn không nói dối bao giờ. Chẳng lẽ Phong Thanh Dương còn sống ở thế gian thật ư?

Tiên sinh là người dầy công tu dưỡng, mừng giận không lộ nét mặt, song vụ này có liên quan mật thiết rất lớn đến bản môn, nên tiên sinh không giấu nổi nỗi băn khoăn trong dạ.

Nhâm Ngã Hành cười nói:

- Tiên sinh cứ an lòng. Phong lão tiên sinh là một tay cao nhân ngoài đời, chẳng lẽ tiên sinh còn sợ Phong lão tiên sinh trở lại tranh đoạt chức chương môn phái Hoa Sơn nữa hay sao?

Nhạc Bất Quần nghiêm nét mặt đáp:

- Tại hạ tài đức kém cỏi, nếu được Phong sư thúc tổ vẽ mào vẽ mặt cho há chẳng là việc đáng mừng ghê gớm ư? Nhâm tiên sinh! Tiên sinh có thể trở đường cho tại hạ đến bái kiến Phong thái sư thúc tổ chăng? Được như vậy thì toàn thể phái Hoa Sơn đều cảm kích ơn đức lớn lao của tiên sinh.

Nhâm Ngã Hành lắc đầu đáp:

- Điều thứ nhất là Nhâm mỗ không biết Phong lão tiên sinh hiện thời ở đâu. Điều thứ hai dù Nhâm mỗ có biết cũng không nói cho tiên sinh hay vì lẽ đạo thương dễ tránh, ám tiến khó phòng. Đối phó với kẻ chân tiểu nhân là một chuyện dễ, nhưng đối phó với người nguy quân tử thật khiến cho người ta phải điêu đầu.

Nhạc Bất Quần lẳng lặng không nói gì nữa. Tiên sinh là người quân tử phong nhã, chẳng chịu cùng ai tranh hơi từng phân từng tấc.

Nhâm Ngã Hành quay nhìn Xung Hư đạo trưởng, chương môn phái Võ Đang nói:

- Người thứ tư mà lão phu khâm phục tức là lão mũi trâu đó. Thái cực kiếm của lão đạo ở phái Võ Đang có nhiều chỗ độc đáo. Thế là lão đạo giữ lòng trong sạch, tự ái, không đi can thiệp vào những chuyện vu vơ trên chốn giang hồ, có điều lão đạo

không biết giáo huấn đồ đệ để cho phái Võ Đang nảy nở những nhân tài hào kiệt, vậy khi lão mũi trâu cười hạt về phía trời Tây thì e rằng môn thái cực kiếm đến thất truyền mất, hơn nữa Thái cực kiếm của lão đạo tuy cao thâm, nhưng chưa chắc đã thắng nổi lão phu. Vì thế mà lão phu chỉ phục có một nửa và tính là nửa người. Lão phu chỉ nói khâm phục có ba người rưỡi là vì lẽ đó.

Xung Hư đạo nhân cười lật đáp:

- Đã được Nhâm tiên sinh khâm phục dù là một nửa thì bản đạo cũng lấy làm hãnh diện lắm rồi! Vậy bản đạo xin tạ ơn.

Nhâm Ngã Hành nói:

- Lão đạo bất tất phải khách sáo.

Nhâm Ngã Hành quay sang bảo Tả Lãnh Thiên:

- Tả đại chưởng môn! Đại chưởng môn đừng cười ruồi nữa. Lão phu biết các hạ trong lòng bực tức lắm. Đại chưởng môn tuy không được xếp vào hạng những người mà lão phu khâm phục, nhưng trong số ba người rưỡi mà lão phu không phục, các hạ được đứng đầu.

Tả Lãnh Thiên cười đáp:

- Như vậy tại hạ cũng lấy làm vinh hạnh lắm rồi!

Nhâm Ngã Hành nói:

- Võ công các hạ cao thâm mà mưu kế cũng thâm trầm rất hợp ý lão phu. Các hạ muốn gồm thân Ngũ nhạc kiếm phái để chia ba chân vạc với phái Thiếu Lâm và phái Võ Đang thì chí khí khá lớn đó. Nhưng các hạ chỉ ném đá giấu tay, sắp đặt nguy kế mà không đường hoàng ra mặt thì không phải đường lối của anh hùng hào kiệt. Thật khiến cho người ta không kính phục.

Tả Lãnh Thiên cười nói:

- Tại hạ cũng có ba người rưỡi vào hạng cao nhân mà mình khâm phục thì các hạ mới được nửa người.

Nhâm Ngã Hành nói:

- Nhai lại cái của người ta còn mình không có sáng kiến gì. Đó lại là một điều khiến cho lão phu không phục.

Tả Lãnh Thiên cười nói:

- Có phải các hạ nhạt nhẽo những câu chuyện vớ vẩn để kéo dài thời gian đang chờ cứu binh không?

Nhâm Ngã Hành cười lật hỏi lại:

- Các hạ nói vậy có phải ỷ vào số đông để thủ thắng, định vây đánh bọn lão phu chỉ có ba người thôi không?

Tả Lãnh Thiên đáp:

- Các hạ đến chùa Thiếu Lâm giết hại người lương thiện. Bữa nay các hạ tưởng tháo lui được an toàn thì ra chỉ bọn tại hạ không vào đầu. Các hạ muốn nói bọn tại hạ

ỷ vào số đông để thủ thắng cũng được hay không theo quy củ võ lâm cũng được. Các hạ đã sát hại bọn đệ tử của phái Tung Sơn khinh mạn Tả Lãnh Thiên này thì bữa nay Tả mỗ muốn lãnh giáo mấy cao chiêu của các hạ.

Nhâm Ngã Hành quay sang hỏi Phương Chứng:

- Phương trượng đại sư! Đây là chùa Thiếu Lâm hay là hạ viện của phái Tung Sơn.

Phương Chứng đáp:

- Nhâm thí chủ đã biết rõ sao còn phải hỏi? Dĩ nhiên đây là chùa Thiếu Lâm.

Nhâm Ngã Hành nói:

- Thế thì công việc ở đây do phương trượng chùa Thiếu Lâm làm hay do chương môn phái Tung Sơn làm chủ?

Phương Chứng đáp:

- Tuy lão tăng làm chủ nhưng các vị bằng hữu bất luận là ai có cao kiến gì, lão tăng cũng nghe hết.

Nhâm Ngã Hành cười ha hả nói:

- Phải rồi! Quả là một cao kiến. Khi biết rõ một mình địch không nổi thì dùng đến phương pháp quần cầu loạn đả. Họ Tả kia! bữa nay người mà ngăn cản được Nhâm Ngã Hành thì Nhâm mỗ sẽ vung đao tự vẫn trước mặt người, chứ không để người phải động thủ nữa.

Tả Lãnh Thiên lạnh lùng nói:

- Chúng ta hiện đây có mười người thì chẳng ngăn cản được lão nhưng muốn giết con gái lão thật chẳng khó khăn gì.

Phương Chứng nói:

- A Di Đà Phật! Giết người thì không được đâu.

Lệnh Hồ Xung trống ngực đánh thình thình. Chàng biết lời Tả Lãnh Thiên là đúng sự thực. Phía dưới chín người đều là chương môn một phái, dĩ nhiên là những tay cao thủ tuyệt đỉnh. Nhâm Ngã Hành bản lãnh có cao thâm bất quá cũng chỉ giữ cho mình lão được an toàn để rút lui, Hướng Vấn Thiên chưa chắc đã thoát hiểm. Còn Doanh Doanh thì không hy vọng gì khỏi chết.